

- Verordening (EG) nr. 71/97 van de Raad overeenkomstig artikel 184 van het EG-Verdrag niet-toepasselijk te verklaren, voorzover zij de rechtsgrondslag voor Verordening (EG) nr. 88/97 vormt;
- artikel 13 van Verordening (EG) nr. 384/96 van de Raad overeenkomstig artikel 184 van het EG-Verdrag niet-toepasselijk te verklaren, voor zover zij de rechtsgrondslag voor de Verordeningen (EG) nr. 88/97 en (EG) nr. 71/97 vormt;
- verweerster te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster heeft reeds bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld tegen de Raad (zaak T-74/97).

Met onderhavig beroep komt verzoekster op tegen de vrijstellingsverordening (EG) nr. 88/97 van de Commissie (hierna: „vrijstellingsverordening”), die nadere regelen bevat voor de procedure van vrijstelling van ondernemingen, welke is vastgesteld bij de referentieverordening (EG) nr. 71/97 van de Raad (hierna: „referentieverordening”).

Bij de referentieverordening werd het oorspronkelijk voor rijwielen van oorsprong uit de Volksrepubliek China ingevoerde antidumpingrecht uitgebreid tot de invoer van onderdelen van rijwielen uit de Volksrepubliek China. Ofschoon wat verzoekster betreft geen sprake is van ontwijking van het antidumpingrecht, is haar geen vrijstelling van het ontwijkingrecht verleend.

Verzoekster stelt nietigheid van de vrijstellingsverordening en baseert zich daarvoor voornamelijk op de volgende middelen:

Het bij de vrijstellingsverordening voor importeurs ingevoerde systeem van de bijzondere toepassing voor de nationale douaneautoriteiten, volgens hetwelk ondernemingen niet reeds een vrijstelling wordt verleend wanneer zij zich niet schuldig maken aan ontwijking, doch daarvoor nadere voorwaarden stelt, wordt niet gedekt door artikel 3 van de referentieverordening of door artikel 13 van basisverordening (EG) nr. 384/96 (hierna: „basisverordening”), zodat het zonder rechtsgrondslag is vastgesteld.

Bij wege van exceptie betoogt verzoekster zich op de niet-toepasselijkheid van de referentieverordening en artikel 13 van de basisverordening te beroepen, voor zover zij de rechtsgrondslag vormen voor de vrijstellingsverordening. Hierbij baseert verzoekster zich voornamelijk op de argumenten die reeds in zaak T-74/97 zijn aangevoerd.

Beroep, op 27 maart 1997 ingesteld door Sofivo e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-76/97)

(97/C 166/39)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 maart 1997 beroep ingesteld tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen door Sofivo, gevestigd te Condé sur Vire (Frankrijk), Sofivo Production, gevestigd te Brece (Frankrijk), Sovinor, gevestigd te Condé sur Vire (Frankrijk), Denkavit France, gevestigd te Montreuil-Bellay (Frankrijk), Sobeval Viande, gevestigd te Périgueux (Frankrijk), Serval, gevestigd te Sainte Eanne (Frankrijk), Besnier Industrie, gevestigd te Bourgbarre (Frankrijk), Sovida, gevestigd te Chateaubriand (Frankrijk), Sica Ouest Elevage, gevestigd te Ploudaniel (Frankrijk), Guinde, gevestigd te Montauban de Bretagne (Frankrijk), Tarbouriech, gevestigd te Villeneuve sur Lot (Frankrijk), Mamellor, gevestigd te Charnay les Macon (Frankrijk), Coopagri Bretagne, gevestigd te Landerneau (Frankrijk), Collet et Compagnie, gevestigd te Chateaubourg (Frankrijk), Kermene SA, gevestigd te Saint Jacut du Mene (Frankrijk), en Vals, gevestigd te Champagne (Frankrijk), vertegenwoordigd door P. Denesle, advocaat te Rouen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Loesch, advocaat aldaar, rue Goethe 11.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren Verordening nr. 200/97 van de Commissie van 31 januari 1997;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeksters, dezelfde als in de zaken T-14/97, T-15/97, T-20/97 ⁽¹⁾ en T-61/97 ⁽²⁾, komen op tegen de manier waarop met richtlijn 200/97 ⁽³⁾, via de instelling van een extra premie voor het vervoerd op de markt brengen in de sector rundvlees, wordt opgetreden tegen de ongelijkheid van behandeling en tegen de mededingingsbeperkende discriminatie waartegen zij met hun beroepen in de eerdervermelde zaken zijn opgekomen.

Volgens verzoeksters heeft de Commissie in de bestreden verordening het principe van de toekenning van een extra premie opgenomen, die weliswaar differentieert wat het bedrag van de steun betreft, doch geenszins de ongelijkheid van behandeling en de mededingingsbeperkende discriminatie opheft. Volgens verzoeksters is de toekenning van een extra premie van een identiek bedrag, dat uitsluitend gebaseerd is op het gewicht van het geslachte dier, en afgezien van elke andere objectieve overweging inzake de marktvoorwaarden, niet van dien aard, dat zij het evenwicht tussen concurrerende producten kan herstellen.

Verzoeksters hebben in hun vorige beroepen uiteengezet, dat het gemiddelde gewicht van de karkassen die voor de premie in aanmerking komen, kan verschillen van lidstaat tot lidstaat, en dat dit verschil geen rechtvaardiging vindt in objectieve en relevante afwijkingen, zodat de betrokken bepalingen niet in overeenstemming zijn met artikel 40 van het Verdrag. De Commissie heeft evenwel in de bestreden verordening opnieuw referentiegewichten vastgesteld, zonder enig objectief aanknopingspunt.

Daarbij komt evenwel nog volgens verzoeksters, dat de Commissie, hoewel zij terecht meent dat de productie niet

langer voldoet aan de traditionele vraag op de markt, bepalingen vaststelt die niet geschikt zijn om de betrokken situatie te verhelpen. Het extra premiebedrag van 10 ecu per 108 kg voor dieren uit Frankrijk is namelijk volstrekt ongeschikt om de concurrentiesituatie te herstellen met bijvoorbeeld dieren uit Nederland, die voor 138 kg op de Franse markt kunnen worden verkocht tegen een hogere prijs, niet alleen vanwege het extra gewicht, doch ook vanwege de gunstiger prijs per kg voor dieren met een betere aanbiedingsvorm, waarvoor een premie van 60 ecu wordt toegekend.

(¹) PB nr. C 94 van 22. 3. 1997, respectievelijk op blz. 20, 21 en 22.

(²) Mededeling nog niet gepubliceerd in het Publikatieblad.

(³) Verordening (EG) nr. 200/97 van de Commissie van 31 januari 1997 houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 3886/92 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen inzake de premie-regelingen in de sector rundvlees (PB nr. L 31 van 1. 2. 1997, blz. 62).

Beroep, op 27 maart 1997 ingesteld door J. Baiges Planas en 16 anderen tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-77/97)

(97/C 166/40)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 27 maart 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door J. Baiges Planas, wonende te Brussel, V. Baretto-Piazzini, wonende te Brussel, A. Buttice, wonende te Brussel, P. Grasmann, wonende te Brussel, T. Hayes, wonende te Wezembeek-Oppem (België), L. Hersom, wonende te Brussel, O. Jones, wonende te Brussel, J.-L. Levy-Gorgeot, wonende te Bereldange (Luxemburg), S. Mallia, wonende te Overijse (België), F. Mazza, wonende te Steinsel (Luxemburg), Y. Pire, wonende te Brussel, W. Richer, wonende te Hoeilaart (België), J. Rodriguez Portero, wonende te Brussel, R. Smyth, wonende te Sterrebeek (België), A. Van Hamme, wonende te Grimbergen (België) en F. Walker, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door M.-A. Lucas, advocaat te Luik, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Korn, rue de Nassau 21.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie tot afwijzing van hun verzoek om herindeling,
- nietig te verklaren het besluit van de Commissie tot afwijzing van hun administratieve klacht,
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 (¹)

(¹) PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door F. J. Maetzu Nieva tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-78/97)

(97/C 166/41)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 maart 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door F. J. Maetzu Nieva, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.

Verzoeker concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 18 juni 1996 tot afwijzing van zijn verzoek om de toepassing te overwegen van artikel 31, lid 2, van het Statuut;
- voorzover nodig nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 27 december 1996 houdende uitdrukkelijke afwijzing van zijn klacht;
- verweerder te verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-16/97 (¹).

(¹) PB nr. C 74 van 8. 3. 1997, blz. 27.

Beroep, op 28 maart 1997 ingesteld door M. A. Köhler tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-79/97)

(97/C 166/42)

(Procestaal: Frans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 maart 1997 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door M. A. Köhler, wonende te Wezembeek-Oppem (België), vertegenwoordigd door N. Lhoëst, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Fiduciaire Myson Sàrl, rue de Cessange 30.